

1 ' 2009 * Вісник Запорізького юридичного інституту
ті, що оцінюються рівнем задоволення громадян діяльністю органів
внутрішніх справ, позбавлений сенсу, якщо практика організації та
управління не спирається на потреби населення у сфері охорони
правопорядку. У зарубіжних поліцейських відомствах дефініція
«потреби населення» є базовою категорією, що наповнює конкрет-
ним змістом усю управлінську практику, оскільки там функціону-
ють механізми виявлення, кількісного виміру, ранжування, уза-
гальнення таких потреб і передачі їх в узагальненому вигляді
суб'єкту управління, уповноваженому приймати рішення.

1. Проект Концепції реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України.— К. : МВС України, 2008.— 21с.
2. Киз ван дер Вийвер. Поддержание общественного порядка, граждане и борьба с преступностью / Киз ван дер Вийвер // Латентная преступность: познание, политика, стратегия : сборник материалов международного семинара.— М. : ВНИИ МВД России, 1993.— 340с.
3. Уильямс Г. Стратегия контроля за наркотиками, используемые американскими правоохранительными органами / Г.Уильямс // Бюллетень о наркотиках.— М. : ГИЦ МВД РФ, 1990.— №1.— С.27-39.
4. Wachowski I. Filozofia działania policji // Policja w XXI wieku. Materiały postkonferencyjne / I.Wachowski.— Szczytno : Wyższa Szkoła Policji, 2001.— S.21-25.
5. Zarządzenie Nr.15/99 Komendanta Głównego Policji z dnia 23 września 1999 r. w sprawie metod i form wykonywania zadań przez dzielnicowego i kierownika rewiru dzielnicowych // Dziennik Urzędowy Komendy Głównej Policji.— 2000.— Nr.15.— Poz.107.
6. Yach D.N. Revisiting Democratic Policing in Action / D.N. Yach // The Police Journal.— 1999.— №10 (Oktober).
7. Jiao Y.A. Factoring policing models / Y.A. Jiao // International Journal of Police Strategies & Management.— 1997.— №3.
8. Felles T. The function and the Role of the Police / T.Felles // Police Studies.— 1994.— Vol.XVII.— №2.
9. Ермолович А.И. Добровольные организации в США по борьбе с преступностью: историко-правовой анализ : автореф. дис... на соискание научн. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / А.И. Ермолович.— СПб., 2000.— 40с.
10. Роша А.Н. Функции и структура муниципальной милиции / А.Н. Роша // Муниципальная милиция: проблемы организации и правового обеспечения, зарубежный опыт.— М. : Академия МВД СССР, 1991.— С.22-26.
11. Свон Р.Д. Эффективность правоохранительной деятельности и ее кадровое обеспечение в США и России / Р.Д. Свон.— СПб. : Санкт-Петербургский университет МВД РФ, Изд-во «Алетейя», 2000.— 288с.
12. Аврутин Ю.Е. Эффективность деятельности органов внутренних дел: опыт системного исследования / Ю.Е. Аврутин.— СПб. : Санкт-Петербургская академия МВД России, 1998.— 412с.
13. Соловей Ю.П. Правовое регулирование деятельности милиции в Российской Федерации / Ю.П. Соловей.— Омск : ВШМ МВД РФ, 1993.— 504с.
14. Джурканин Т.Д. Кадровое обеспечение полиции США : монография / Т.Д. Джурканин, А.В. Негодченко, В.А. Сергеевич ; под ред. А.В. Негодченко.— Х. : Изд-во Нац. ун-та внутр. дел ; Днепропетровск : Лира ЛТД, 2003.— 360с.

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
УДК 341.456

Заросило

Володимир Олексійович

кандидат юридичних наук, доцент
м.Київ

АДМІНІСТРАТИВНО-УПРАВЛІНСЬКІ АСПЕКТИ РОЗШИРЕННЯ УЧАСТІ ТА ЗБІЛЬШЕННЯ ЧИСЕЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ У МІЖНАРОДНИХ МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ

У статті на основі історичного аналізу досліджуються аспекти збільшення чисельності особового складу міліції України, який бере участь у міжнародних миротворчих операціях. Висвітлено роль МВС України як головного організатора згаданого процесу.

В статті на основі історичного аналізу розглядаються аспекти збільшення чисельності особового складу міліції України, який бере участь у міжнародних миротворчих операціях. Висвітлено роль МВС України як головного організатора згаданого процесу.

Some aspects of the increasing of the number of militiamen taking part in peacekeeping operations on the basis of the historical analyses are researched in the article. The role of the Ministry of the Internal Affairs of Ukraine as the organizer of the named process is highlighted.

Аналізу адміністративно-управлінських аспектів та ролі МВС України в питаннях розширення участі та збільшення чисельності працівників органів внутрішніх справ України, які беруть участь в міжнародних миротворчих операціях, у науковій літературі приділялася певна увага. Цим питанням присвячені роботи І.М. Коропатника [1], М.Н. Курка [2], М.О. Міхеєва [3], О.О. Телічкіна [4] та ін.

Основними проблемами, які виокремлюють автори, були проблеми відсутності чіткої нормативної бази забезпечення участі працівників органів внутрішніх справ України в міжнародних миротворчих операціях [5; 6], недостатньої розробки тестів для тестування та відбору кандидатів до міжнародних миротворчих місій [7], відсутності дієвої системи соціального захисту працівників органів внутрішніх справ України, які беруть участь у міжнародних миротворчих операціях та після повернення їх в Україну [8] та ін.

Більшість зі згаданих проблем вирішували працівники МВС України, які відповідали за ці питання. Розгляд адміністративних аспектів діяльності МВС України зазначених напрямів в історич-

ному плані є основною метою цієї статті.

Організаційну роль МВС України у розвитку миротворчої діяльності можна розділити на три етапи. Перший етап це прийняття принципових рішень про відправлення працівників органів внутрішніх справ України до міжнародних миротворчих операцій та поступове створення певної нормативної бази для зазначеної діяльності. У часовому проміжку перший етап відбувався з 1994 року по 1996 рік.

Головною проблемою початкового етапу миротворчої діяльності МВС України було те, що з самого початку не було встановлено, хто і як саме мав здійснювати підготовку й відправлення цивільних поліцейських, а також розробку нормативної бази як для здійснення такої підготовки, так і для забезпечення участі в міжнародній миротворчій діяльності в цілому. Орієнтовно було визначено, що відбір проводить УМЗ ГШ, а підготовка здійснюється на базі УАВС (з 1999 року — НАВСУ) [9; 10].

Були відсутні будь-які програми підготовки, оскільки ООН надавала лише загальну інформацію щодо підготовки кандидатів. У цілому кандидатів готували лише з англійської мови та практичного керування автомобілем. Підготовка переважно складалася з виконання різних вправ з англійської мови, написання диктантів, виконання граматичних вправ, деяких елементів усного переговорного процесу, радіопідготовки, тобто навчання методиці ведення передачі по радіо та прийому повідомлень і практичного керування автомобілем в умовах міста. Навіть направлени до України збірники інструкцій, які були підготовлені ООН, дійшли до Української Академії внутрішніх справ лише у 1997 році. [11; 12; 13]. У керівника підготовки кандидатів була лише копія збірника з підготовки цивільної поліції Організації Об'єднаних Націй в місії ООН у колишній Югославії [14].

На початковому етапі участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях була відсутня будь-яка нормативна база щодо виплат і компенсацій працівникам міліції, які направлялися до міжнародних миротворчих місій. Вважалося, що повинна застосовуватися нормативна база, яка існувала для військових, але вже на початку стало зрозуміло, що військові та поліцейські в місіях виконують зовсім різні функції і мають різні завдання, тому застосовувати військове законодавство до міліціонерів не виявлялося можливим. Працівники міліції, які виїжджали до міжнародних миротворчих місій, виводилися за штат підрозділів, де вони працювали і їм виплачувалася заробітна плата за останнім місцем служби [15].

Разом із тим нормативна база щодо відрядження військових

певною мірою застосовувалася і в питаннях відрядження працівників органів внутрішніх справ України. Наприклад, накази про відрядження готувалися майже ідентичні, питання про перевід за штат підрозділів, де проходили службу військові та працівники міліції, вирішувалося подібним чином.

Проте кадрові питання щодо перебування працівників органів внутрішніх справ України в міжнародних миротворчих операціях не були врегульовані, адже працівники міліції виїжджали до місій ООН терміном до одного року. Правової норми, яка б визначала тривалість перебування працівників у відрядженні, не існувало. З самого початку участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях стояло питання про внесення змін до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ Української РСР від 29 липня 1991 року №114, але всі навіть найкращі пропозиції було відкинуто і до сьогодні немає жодного нормативного документа, який би офіційно визначав статус працівників, які беруть участь у міжнародній миротворчій діяльності [16]. До цього треба додати, що не було врегульовано питання заміщення посад працівників, які перебували у відрядженні, та призначення їх на посади після повернення з місії. Зазначені питання були вирішені після створення Спеціального миротворчого Центру МВС України [17], який у 2002 році було переведено до Київського національного університету внутрішніх справ.

МВС України з самого початку участі в міжнародних миротворчих операціях повинно було розглядати та вирішувати дуже багато питань, пов'язаних з участю працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих місіях. Зазначимо, що в інших країнах більшість питань, пов'язаних з участю працівників правоохоронних органів та військовослужбовців, вирішувалася на рівні урядів та вищих законодавчих органів. Наприклад, у Швеції всі питання, пов'язані з участю працівників правоохоронних органів у міжнародному миротворчому русі, розглядаються на рівні урядових комітетів, а рішення про відправку кандидатів до міжнародних миротворчих місій приймає уряд [18].

МВС України виступало як координатором всієї миротворчої діяльності працівників органів внутрішніх справ України, так і організатором виконання практичної підготовки й відправки кандидатів до міжнародних миротворчих операцій і водночас розробляло відповідну нормативну базу.

У квітні 1996 року в місію ООН у колишній Югославії для

1 ' 2009 * *Вісник Запорізького юридичного інституту*
участі в «медальному параді» — традиційно встановленому святі для працівників всіх контингентів цивільної поліції, на якому їм вручалися медалі Організації Об'єднаних Націй «На службі миру» — уперше прибув заступник міністра внутрішніх справ України генерал-майор міліції М.І. Ануфрієв.

Після повернення з місії ООН під його керівництвом було підготовлено розпорядження МВС України від 14 травня 1996 року №107, відповідно до якого було заплановано здійснити низку заходів, спрямованих на покращання підготовки миротворців-поліцейських [19]. У зазначеному розпорядженні було зроблено першу спробу проаналізувати процес участі працівників органів внутрішніх справ України в миротворчих місіях, визначити проблеми та недоліки, сформувавши коло управлінь та відділів МВС України, які повинні займатися питаннями відбору підготовки та забезпечення участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях, розробити певну систему відбору, тестування та підготовки кандидатів, окреслити коло інших питань щодо забезпечення діяльності миротворчого контингенту МВС України.

На нашу думку, це був перший документ, який підвів підсумки початкового етапу участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях та намітив конкретні шляхи розвитку зазначеної діяльності.

Другий етап участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях характеризувався практичним втіленням в життя намічених раніше планів. МВС України стало провідною організацією у вирішенні всіх питань миротворчості та участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях.

У 1996–1997 роках в Україні вже сформувалася певна система відбору та підготовки працівників органів внутрішніх справ до міжнародних миротворчих місій. Були враховані недоліки перших років, використовувався закордонний досвід. Основними правовими документами, на підставі яких проводилися збори кандидатів до міжнародних миротворчих місій, стали розпорядження та службові доручення МВС України [20; 21], на виконання яких до НАВСУ викликалися групи кандидатів у кількості 30–40 осіб. Після перевірки знань з англійської мови виявлялося, що майже половина з них володіла англійською мовою на достатньому рівні.

Тестування з практичного керування автомобілем проводилося шляхом перевірки навичок керування автомобілем вулицями міста Києва. Статистичні дані щодо кількості працівників, які брали участь

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
у тестуваннях, показують, що у кандидатів було багато проблем з управлінням автомобілем. У ряді випадків працівники, які відмінно володіли англійською мовою, не могли поїхати до міжнародних миротворчих місій у зв'язку з тим, що вони не вміли керувати автомобілем.

Чітких вказівок щодо організації роботи цивільних поліцейських в місіях з боку Організації Об'єднаних Націй ще не було, але вже було сформовано систему проведення підготовчих занять з англійської мови, радіопідготовки, мінної, автомобільної, комп'ютерної та медичної підготовки. Для проведення занять обов'язково запрошувалися інструктори та працівники, які вже побували в місіях ООН або мали певний досвід міжнародної діяльності.

Головним організатором проведення зборів з тестування кандидатів та підготовчих зборів від МВС України виступав відділ міжнародних зв'язків (далі — Управління міжнародних зв'язків МВС України).

Головне управління кадрів МВС України вивчало особові справи працівників, які бажали їхати до міжнародних миротворчих місій, та надавало пропозиції керівництву МВС України (першому заступнику Міністра внутрішніх справ). Виїзні справи працівників не формувалися. На місцях питання про направлення працівників у довгострокове закордонне відрядження не вивчалися, а інколи перші керівники на місцях навіть не знали, кого направляють у довгострокове закордонне відрядження.

Підсумовуючи другий етап організаторської діяльності МВС України щодо участі працівників міліції України в міжнародних миротворчих операціях та розвиток правового забезпечення, можна констатувати:

1) участь правоохоронців України в міжнародних миротворчих операціях справила позитивне враження на світову спільноту. Про Україну дізналися більше, її працівники міліції довели, що можуть працювати на рівні світових стандартів. Вони швидко пристосувалися до вимог, що ставило перед ними керівництво місій і, навіть, не маючи достатнього досвіду участі в миротворчих операціях, виконували завдання на високому професійному рівні. Згада не можна відзначити як результат активної діяльності МВС України з відбору, підготовки та забезпечення участі співробітників міліції у міжнародній миротворчій діяльності;

2) разом із тим правове забезпечення цієї діяльності з боку найвищих органів державної влади на цьому етапі участі міліції України в міжнародних миротворчих місіях було недостатнім. Практично протягом п'яти років, до прийняття Закону України «Про участь

1 ' 2009 * *Вісник Запорізького юридичного інституту України у міжнародних миротворчих операціях*» [22], понад 100 співробітників міліції були направлені в закордонне відрядження на основі лише Постанови Верховної Ради України «Про збільшення чисельності батальйону Збройних Сил України в Миротворчих Силах ООН на території колишньої Югославії та надіслання групи військових спостерігачів» від 19 листопада 1993 року [23];

3) в цілому Організація миротворчої діяльності у світовому масштабі в 1994–1998 роках перебувала на етапі становлення. Адже тоді було розроблено майже 80% всіх методичних рекомендацій та нормативних документів ООН, які регламентували міжнародну діяльність. Процес їх розробки відбувався одночасно з розширенням кількості учасників миротворчих операцій, вирішенням практичних проблем, пов'язаних з миротворчою діяльністю;

4) у зазначений період почали розробляти систему відбору, тестування та підготовки кандидатів до міжнародних миротворчих місій. Разом із тим вона потребувала систематичного вдосконалення як в Україні, так і в ООН. В цілому вона утвердилася вже впродовж другого етапу розвитку міжнародної миротворчої діяльності. Роль МВС України в цьому процесі була визначальною;

5) питання грошового та матеріально-технічного забезпечення працівників, які від'їжджали у відрядження, вирішувалися без відповідних нормативних документів, але практичне їх вирішення з часом перейшло в систему, яка була законодавчо закріплена у 2001 році;

6) розроблялися напрями медичного й психологічного забезпечення учасників міжнародних миротворчих операцій, але без урахування аналізу санітарно-епідеміологічного стану на території місій, який пізніше почав здійснюватися на основі статистичних даних та інформаційних джерел. Наприклад, протягом всього періоду до місії ООН в Косово не було відряджено жодного лікаря, який би зміг вивчити ситуацію та підготувати практичні рекомендації. Кандидати не в повному обсязі були забезпечені профілактичними щепленнями та медичними препаратами;

7) не повною мірою здійснювалося інформування населення та працівників органів внутрішніх справ України про те, що відбувається в міжнародних миротворчих місіях і як працюють наші миротворці. В окремих випадках інформація давалася тенденційна або перекручувалася, що не сприяло підвищенню іміджу працівників органів внутрішніх справ України.

Водночас у процесі становлення миротворчої діяльності були напрацьовані окремі прецеденти, прийнято низку документів та нормативних актів, що в подальшому стали основою організації

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
миротворчої діяльності МВС України.

Третій етап розвитку миротворчої діяльності, який почався у 1998 році, можна характеризувати як цілеспрямований та спланований. МВС України вже не покладалося на вищі органи державної влади, а самостійно будувало відповідну нормативну базу, яка і донині є підставою для участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях.

Цей етап передусім визначив організаційні питання. Наказом МВС України від 24 лютого 1998 року №113 було створено Центр підготовки кадрів до міжнародних миротворчих місій ООН [24], що мало надзвичайно важливе значення для миротворчого руху в Україні та участі у ньому працівників органів внутрішніх справ.

Це свідчило про намагання керівництва МВС України практично вирішувати питання участі працівників правоохоронних органів у миротворчих операціях і підвищувати якість підготовки кадрів, які будуть брати в них участь.

Законодавче забезпечення участі працівників міліції в міжнародних миротворчих операціях стало більш предметним. Незважаючи на те, що вищими органами державної влади не було прийнято відповідних документів, МВС України вже почало розробляти стратегію участі працівників міліції України в міжнародних миротворчих операціях.

Центр підготовки кадрів до міжнародних миротворчих операцій був створений в Україні раніше, ніж у Росії [25], тобто МВС України намагалося самостійно вирішувати питання й підтримувало бажання керівництва держави якнайшвидше ввійти у світове товариство.

Поряд із тим в Росії для вирішення питань забезпечення підготовки миротворчого персоналу було прийняте рішення про виділення коштів у розмірі 15 млн. рублів [26], водночас в Україні до сьогодні цільовим призначенням на підготовку співробітників кошти не виділялися.

Центр підготовки кадрів для міжнародних миротворчих місій ООН було створено на базі Національної академії внутрішніх справ України, яка вже мала певний досвід роботи з підготовки таких фахівців і практично зосереджувала весь передовий досвід, що стосувався цієї діяльності.

Відповідно до наказу, на Центр було покладено не лише підготовку працівників органів внутрішніх справ для участі в міжнародних миротворчих місіях ООН, а й розробку навчально-методичних матеріалів, узагальнення та впровадження набутого

1 ' 2009 * *Вісник Запорізького юридичного інституту*
практичного досвіду, проведення методичної роботи та наукових досліджень у цьому напрямі.

Таким чином, як свідчить короткий аналіз адміністративно-управлінських аспектів розширення участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях, можна зробити певні висновки:

- статус та роль МВС України у розвитку участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародній миротворчій діяльності є визначальною. Без активної позиції керівництва МВС України співробітники міліції не мали б можливості виїжджати до міжнародних миротворчих місій;
- створення в Україні системи підготовки кандидатів правоохоронців для участі у міжнародних миротворчих місіях було одним з головних кроків у забезпеченні участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародних миротворчих операціях і це ще раз підкреслює важливу роль МВС України у цій діяльності;
- разом із тим при створенні Центру підготовки кадрів для міжнародних миротворчих місій ООН в Україні не був врахований досвід країн, які вже раніше створили відповідні структури, хоч керівництво МВС України неодноразово перебувало у відрядженнях у сусідніх країнах, але практично організаційних кроків щодо покращення роботи Центру зроблено не було;
- створення системи підготовки миротворців було доручено Національній академії внутрішніх справ України, а більшість нормативних документів підписував навіть начальник факультету без будь-якого контролю з боку керівництва МВС та керівництва НАВСУ. Водночас у більшості європейських країн подібні рішення приймалися на рівні уряду з відповідним грошовим та матеріально-технічним забезпеченням;
- система підготовки правоохоронців миротворців для участі у міжнародних миротворчих операціях в Україні враховувала на той період більшість керівних документів ООН та міжнародних миротворчих організацій щодо підготовки кандидатів, але відповідного законодавства в Україні не існувало;
- позитивним також було те, що система була створена першою серед країн СНД, які вже почали брати участь у міжнародних миротворчих операціях і вона відіграла певну роль для створення іміджу міліції України та держави в цілому.

Роль МВС України ми можемо певною мірою характеризувати подвійно, з одного боку, вона прогресивна, оскільки спрямована на запозичення досвіду діяльності поліції зарубіжних країн, співпрацю

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
разом з представниками поліції інших країн, розширення кругозору працівників міліції, активне вивчення іноземної мови, підвищення матеріального забезпечення працівників, які перебували в міжнародних миротворчих операціях, та т.ін. З іншого боку — вирішення питань про призначення на посади під час перебування в місіях, зменшення заробітної плати, призначення на будь-які, в основному нижчі посади, ніж до виїзду у довгострокове закордонне відрядження, відсутність реєстру та контролю за діяльністю в місіях, відсутність практичних кроків з накопичення та вдосконалення досвіду, який мають працівники, що повернулися з довгострокового закордонного відрядження, та інші недоліки свідчать про те, що МВС України, не працювало всі аспекти участі міліції України у міжнародних миротворчих місіях.

1. Коропатник І. Проблемні питання права збройних конфліктів / І.Коропатник // Підприємництво, господарство і право.— 2005.— №8.— С.156-159.
2. Курко М.Н. Підготовка персоналу для участі у міжнародних миротворчих операціях / М.Н. Курко // Вісник національного університету внутрішніх справ.— 2002.— №20.— С.25-29.
3. Міхеєв М.В. Особливості відбору персоналу МВС України для участі у миротворчих операціях / М.В. Міхеєв // Науковий вісник юридичної академії МВС України.— 2003.— №2.— С.76-80
4. Теличкін О.О. Цивільна поліція як провідний суб'єкт правоохоронної діяльності міжнародної місії на користь миру / О.О. Теличкін // Право і безпека.— 2004.— №3'1.— С.162-166
5. Теличкін О.О. Система відбору і підготовки кадрів для служби в підрозділах цивільної поліції ООН / О.О. Теличкін // Вісник Університету внутрішніх справ : наукове видання.— Х. : Ун-т внутр. справ, 2001.— Вип.16.— С.207-211.
6. Мельник О.М. Міжнародні миротворчі операції і особливості правового регулювання / О.М. Мельник, Я.Ф. Радиш // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права.— 2004.— №4.— С.242-246.
7. Курко М.Н. Нові тенденції в міжнародній миротворчій діяльності з використанням підрозділів цивільної поліції ООН / М.Н. Курко // Вісник Запорізького юридичного інституту.— 2001.— №3.— С.3-6.
8. Міхеєв М.В. Правові і організаційні аспекти соціального захисту працівників органів внутрішніх справ України, які брали участь у міжнародних миротворчих операціях / М.В. Міхеєв // Вісник національного університету внутрішніх справ.— 2003.— №23.— С.193-198.
9. Про проведення учбово-організаційних зборів кандидатів для направлення до підрозділів цивільної поліції ООН у колишній Югославії : вказівка МВС України від 30 вересня 1994 року №83.
10. Про проведення учбово-організаційних зборів кандидатів для направлення до підрозділів цивільної поліції ООН у колишній Югославії : вказівка МВС України від 17.04.95 №57.
11. Про забезпечення відповідних державних установ та вищих учбових закладів України основними документами ООН з прав людини та про орга-

- нізацію навчання для юристів з питань захисту прав людини : лист МВС України від 31.03.95 №УМО/47-5494.
12. United Nations Civilian Police Handbook. First Draft October 1995. United Nations. New York. 10017 — USA, 1995.
 13. General Guidelines for Peacekeeping Operations. United Nations. International Training Center of ILO Turin, Italy. UN/210/TC/GG95, October 1995.
 14. Basic Information for New Arrivals, Civilian Police Monitors. MILOB and CIVPOL Unit.— Zagreb, 1994.
 15. Про відрядження до цивільної поліції ООН в колишній Югославії Фалька В.В., Курінного В.В. : наказ МВС України №146 від 30.04.96.
 16. Про затвердження Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ Української РСР : постанова Кабінету Міністрів Української РСР від 29 липня 1991 року №114 // Єдиний державний реєстр нормативно-правових актів.— 1997.— №2269.
 17. Про удосконалення діяльності підрозділів МВС України щодо забезпечення миротворчих операцій : наказ МВС України від 31 березня 2001 року №234.
 18. SWEDINT. Handout.— 2006.— 23 January.
 19. Про вдосконалення організації системи підготовки працівників органів внутрішніх справ України у миротворчих місіях ООН : розпорядження МВС України від 14 травня 1996 року №107.
 20. Про учбово-організаційні збори кандидатів на посади поліцейських спостерігачів в колишній Югославії : розпорядження МВС України від 10 квітня 1996 року №2167/Бч.
 21. Про проведення екзаменаційного збору працівників органів внутрішніх справ України з метою тестування на предмет володіння англійською мовою та вміння керувати автомобілем для їх подальшого відбору та направлення до складу підрозділів цивільної поліції ООН у колишній Югославії : службове доручення МВС України від 18 вересня 1997 року №501.
 22. Про участь України у міжнародних миротворчих операціях : Закон України від 23 квітня 1999 року №613—XIV.
 23. Про збільшення чисельності батальйону Збройних Сил України в Миротворчих Силах ООН на території колишньої Югославії та надіслання групи військових спостерігачів : Постанова Верховної Ради України від 19 листопада 1993 року №3626—12.
 24. Про створення в Національній академії внутрішніх справ України Центру підготовки кадрів до міжнародних миротворчих місій ООН : наказ МВС України від 24 лютого 1998 року №113.
 25. О совершенствовании отбора и организации подготовки сотрудников органов внутренних дел и военнослужащих внутренних войск МВД России, направляемых в миротворческие миссии : приказ Министерства внутренних дел Российской Федерации №571 от 26 мая 2000 г.
 26. Об обеспечении сотрудников органов внутренних дел Российской Федерации и Федеральной пограничной службы Российской Федерации, направленных для несения службы в составе международного полицейского персонала в Косово : Постановление Правительства Российской Федерации №921 от 12 августа 1999 года.

БОРОТЬБА ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ: ПРОБЛЕМИ ПРАКТИКИ, НАУКОВО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

УДК 343.9

Кулик

Людмила Миколаївна

кандидат юридичних наук
м.Запоріжжя

СУБ'ЄКТИ СПЕЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ «ЗБРОЙНИХ» ЗЛОЧИНІВ

Стаття присвячена проблемі спеціально-кримінологічної профілактики як одного з рівнів профілактики. У ній визначаються об'єкти та суб'єкти спеціально-кримінологічної профілактики «збройних» злочинів.

Стаття посвящена проблеме специально-криминалогической профилактики как одному из уровней профилактики. В ней определяются объекты и субъекты специально-криминалогической профилактики «вооруженных» преступлений.

The article is devoted to the problem of special and criminological prophylactic as one of levels of prophylactic. Objects and subjects of special and criminological prophylactic of «armed» crimes are defined in the article.

У теоретичних джерелах існують різні підходи до визначення поняття «профілактика злочинів». У деяких джерелах воно трактується як «широкий комплекс взаємопов'язаних заходів, що проводяться державними органами та громадськістю з метою викорінення злочинності та усунення причин, які її породжують» [1, 54]. Автори фундаментального курсу радянської кримінології, присвяченого теорії попередження, підкреслюють, що йдеться про комплексне поняття, яке містить у собі: а) загальнодержавні заходи соціального, ідеологічного, культурно-виховного порядку, законодавчого, правового плану, які поєднують методи переконання та примусу у процесі боротьби зі злочинністю; б) діяльність державних органів та громадських організацій з виявлення причин і умов вчинення злочинів та прийняття заходів щодо їх усунення, розкриття, розслідування, розгляду справ про злочини, покарання злочинців, виправлення і перевиховання їх; в) здійснення інших заходів, зумовлених конкретними обставинами [2, 22-23]. Автори вітчизняно-